

av kapitalistandanum; men soleiðis má tað vera. Gjøgnum neyð og deyð má socialismen forast til sigur.

Arbeðsklassin kann ikki finna seg í at verða kúskaður. Hann kann tola tað til eina tíð; men at hann ikki tolar tað í longdini, hava vit mong dømir um. Rusland er besta dømi í so máta. Tíverri gekk tað soleiðis har, at arbeðsklassin gekk ov langt fram og kanska ov knappliga fram. Men sum Danir siga: »Tryk skaber Modtryk», soleiðis eisini í politikki. Já harðari arbeðsklassin verður kroystur, tess harðari gongur hann fram. Í fall kreppan, sum í 1932 mundi lagt ley føroysku skipini heima, kroystir Føroyar einuferð aftrat, og »stakkala» tingið á øðrum sinni visir seg líka so evnaleyst sum í fjør, so fáa afturhaldsmenninir at síggja, at teirra politisk dagar eru taldir. Einaferð man tolið fara at ganga upp í Føroyum eins og aðrastaðni.

Tíverri er tað so her landi, at menn eru, sum síggja sín vinning av at halda fjøldina niðri í andaligum vesældomi, teir leggja alla orku sína í at prædika armodis- og ómegdaranda, og teir halda tessvegna ómegdartalurlæði munnliga og skrivliga fram millum fátækar føroyingar. Tessvegna hevur ómegdarandin sett síni brennimerki á stóran part av føroyingum; men sum orðatakið sigur: »Alt svik svikur seg sjálvt». Einaferð fáa føroyingar eygnu upp, so teir kláriliga síggja, at teir eru villeiddir. »Vi kan være sociale, om vi ikke er Socialdemokrater», siga afturhaldsmenn.

Við slíkum føgnum orðum royna teir at klæða seg í seydaskinn, fyri at teir ikki skulu kennast frá javnaðarmonnum. Men einaferð fáa afturhaldsmenn at síggja, at tað er nyttuleyst at klæða seg í seydaskinn; tí úlvalabarnar kunna afturhaldsmenn ikki krógva.

Mál javnaðarflokksins er at rudda ómegdarandan burtur. Vón mín er, at tað fer at eydnast. J. H. Danbjørg.

Fiskeriet.

Telegram fra »Hvidbjørnen«: Den 5. April observeret paa Selvogsbanken 52 Kuttere, deriblandt med vedføjede Fangst:

»C. & M. Slater«	13000
»Tre Søskendes«	17000
»Suduroy«	23000
»Magicienne«	36000
»Sanna«	30000
V. N. 213.	18000
»Flower of the Forest«	10000
»Docea«	16000
»Thor«	11000
»Egeria«	15000
»Elisabeth«	17000
»Energy«	3000
»Carl«	16000
»Johanne Sofie«	14000
»W. G. Marchall«	18000
»William Stephansen«	10000
»Nóloy«	11000
»Gunhilde«	1800
»Marité«	25000
»Havfrúgvn«	34000
»Neptun«	9000
»Lieutenant Vedrines«	25000
»Mignonette«	20000
»Coronete«	14000
»H. M. Stanley«	19000

A/S BALSLEV & GOOS

TEL. 20 & 237 THORSHAVN TEL. 20 & 237

Trælast en gros & en detail.

Altid stort Lager af alle Bygningsmaterialer til billigste Priser.

Bl. a. sælges Mursten til 10 Øre pr. Stk.

Nøkur orð aftrat til hr. J. H. Danbjørg.

Gamli vinur!

Nøkur orð fari eg at skoyta aftrat teimum seinastu til tína, hóast eg ikki hevði væntað, at túsund skuldu orkima teg so, at tú eins og Jeppe á Fjallinum mást spyrja teg sjálfan: sovi ella vaki eg! Og seinast av øllum hevði eg væntað, at tú í mær fekk at síggja hin argasta sambandsmann; eg kann lítið ætla, hvussu ílt hetta má gera tær; men eg fari at ugga teg við, at tú hevur lisið hesar reglurnar, manst tú eins og Jeppe fara at vakna upp aftur — ikki á sama plássi sum hann — men úr koldum sambandsdreymin.

Tað er eygsjónligt, at tú hevur eina aðra fatan av hinum brennandi Grønlandssprunginum enn eg. Tann ástreiging, sum Føroyingar hava gjørt í hesum máli, nevnið tú eitt knæfall fyri tí danska ríkisstýrinum, og skulu vit vænta nakrar sømdir, so verður tað sjálfandi ein náðigáva til okkara; soleiðis má tít tanki fastast; borgarrættindi hava Føroyingar jú sum státt er, so hetta er ikki at bera við. Men umframt hetta, so átti tú at minst til, hvussu Danir eru komnir til ræðið yvir Vesturgarlandi, at vit Føroyingar fylgdu við í hesum gamla norska bánum, og sjálfandi eiga vit tí lunnindi saman við Danmark í hesum landsluti, so salt sum Grønland er ríkisogn, og so leingi sum uppgærd ikki hevur verið Danmarkar og Føroya millum. Henda fyrndarrætt eiga allir rættir Føroyingar at standa sum ein maður um, og eg vil vóna, at her svikur tú og partamenn tíni ikki, um vit uppliva tann dag, at tingað verður um borgarrættindi Føroyinga og Dana millum. —

Tú fínt at mær, tí eg sigi, at vit sum bráfangishjálpi mega krevja rætt fyri Føroyingar til ótálmaðir at rokja sín vinnuveg yviri við Grønland — her út-róður frá landi uppiroknaður. —

Hvor meini eg er næstur at hjálpa Føroyingum, tá á stendur (?)! Hvorjir eru teir, ið mega bera ábyrgdini fyri hesum landi og fólki, sum státt er? eru tað ikki teir, sum hava buktina og báðar endarnar, teir sum stýra hesum landi, og sum framvegis vilja hava ræðið yvir okkum?

Tú skrivar so nógv um út-lendingar, ið súgva milliónir út av Føroyum, sum tú óivað hevur rætt í, men man ikki

bróðurparturin av hesum milliónum fara til Danmarkar! Jú sannleikin er tann, at megin-luturin av tí peningi, sum fiski-maðurin í Føroyum við bit og slít fær upp úr sjónum, fer til Danmarkar. Hava hesir somu menn ikki rætt til at krevja av teirri dansku stjórnini, at hon ger vinnulíkindini so góð sum gjørligt, og ikki heldur fast við eitt avdold monopolsystem, sum ikki er til nakrans gagns, uttan at kenna seg sum biddisnýkar! Jú, vit hava meira enn ein rætt til at krevja somdir her, og eg hevði seinast væntað at hoyra nakad annað frá tær.

Eg kann geva tær rætt í, at fjøldin av Føroyingum fóru ógviliga skeivir við valini hin 12. dec., og munnu teir nú beiskliga iðra seg um mistakið; men tá tú skrivar: »At teir (tykkara dansku partamenn) ikki hava opnað Grønland fyri Føroyingum, eru vit javnaðarmenn ógviliga harmir um, men vit javnaðarmenn hava ikki haft nakran mann niðri á danska ríkisdegnum, so vit kunna ikki siga, at ríkisstýrið hevur verið óbeinsamt móti okkum,» so dugi eg ikki reidiliga at fylgja »logikkini» her. Hvat er á muni millum tykkum javnaðarmenn og Føroyingar? Líða tit ikki sama vandan í hesum máli sum hinir flokkarnir í Føroyum?

Men »fall og sat á ríkisdegnum, og eitt socialdemokratisk ríkisstýri ikki vildi givið Føroyingum friar ræsur í Grønlandi, so hevði eg meldað meg út úr tí danska javnaðarflokkinum;» (so frægur er tú kortini), men um ein afturhaldsmaður fær sín vilja ígjøgnum ella ikki — í hesum víðtangi víðvíkjandi Grønlandsmálinum — broytir ikki tína áskoðan á ríkisstýrið. Eftir hesum orðum tínum fara lesararnir at ætla um, hvat stendur hegni í metum hjá tær, hin danska partastaða tíni ella Grønlandsmálið.

»Veitst tú eingi ráð at hjarga Føroyingum uttan at falla í knæ fyrí tað danska ríkisstjórnina?« spyrst tú meg. Hetta nýtist tær ikki at spyrja, tá tú, sum ein gamal sjálfstýrismaður, átti at vita, at aðalmál okkara sjálfstýrismanna er at frígera Føroyingar fyri alla biddar-gongd, men tað tykist sum tú hevur fingið ta »fiks idé», at tað væl batar at gera okkara fólk óekonomisk sjálvbjargið undir tí verandi politiska systeminum. Sum tú veitst hevur henda politiska mannagongdin verið roynd leingi, men vit standa sum tógarakona í tunnu; tað

er so illa státt, at menn eiga ikki margarin upp á eina breyðflis, sigir tú; men at broyta systemið, tað er tað sama sum at koma úr øskuni í eldin — ella tað sum verri er, heldur tú fram.

Av hesum framhaldi tínum er tað greitt, at tú ikki hevur álit á Føroya fólki; tú heldur ikki, at Føroyingar (fiskimenn og aðrir arbeðsmenn, sum eru tað stóra talið) eru førir at skipa fyri hesum landi, so tað kann vera livandi í tí; tú vónar framvegis, at hjargingin skal koma uttan í frá. Her skiljast vit avgjørt. Men hvussu skulu »vit sleppa undan teim privatkapitalistisku garðbrótararum, sum súgva milliónir út av Føroyum,» tá tú ikki vilt hava Føroyingar at ráða sær á landi, men út-lendingar? Hetta er spurningurin, sum tú fert at greiða.

Tín lovsang til dansku javnaðarstjórnina skal eg ikki nema við, tá tað, tú skrivar um hana, liggur uttan fyri okkum í Føroyum. Annars havi eg nortíð við hetta evni í aftursvari til blaðstjóran av hesum blaði.

Umsíður spyrst tú meg, um eg ikki minnist, hvørja stóðu vit sjálfstýrismenn tóku í eyka-tingsetuni í fjør. Jú, og eg skal leggja aftrat, at høvdu báðir javnaðarmenninir fylgt okkum tá, so hevði verið frægari vorðið í Føroyum. Tá galt um at fáa pening til skipaútgjöldina, og tað sum skjótast, so fyrireikingar til stovnan av landshandli vóru ikki stundir til tá.

Nú ætli eg at enda hetta orðaskifti, tá vit neyvan koma hvørjum øðrum nærri á hesum sinni; men vónandi koma tit javnaðarmenn — áðrenn óveindir — eftir tí, at skulu tit halda eina reina føroyska-politiska leið, antin tað er í ljóðskapar-ella vinnumálinum, so mega tit taka stóðu til spurningin, antin Føroyingar skulu ráða í Føroyum ella ikki. Til mega vera annaðhvørt: sambands- ella sjálfstýris-javnaðarmenn, og verða tit tað síðsta, verður stóðan tykkum torfor at standa sum danskir partamenn.

Vinur er hann, ið vomm sær.

Jóhan Kallsø.

Fiskemarkedet.

»Føroya Fiskaútflutnings-felag« meddeler:

27.—3.—33.

Bilbao: Tilsørsel af islands Klipfisk 150 Tons, af norsk 126, Beholdninger af færsk Klipfisk 250 Tons, af islands 750. Priser for færsk Klipfisk 92/93 Ptas. pr. 50 kg, for islands 90/91. Sterling 40.70.

Barcelona: Ingen Tilsørsel. Priser for 1. Klasses Klipfisk 98/104 Ptas. pr. 50 kg. Beholdning af alle Klipfiskesorter 2300 Tons.

28.—3.—33.

Oporto: Tilsørsel af færsk Klipfisk 0 Tons, af islands 272, af norsk 12, af newfoundlandsk 194, af fransk Lavee 15. Priser for færsk Klipfisk 230 Esc. pr. 60 kg, for islands 230, for norsk 233, for newfoundlandsk 278, for fransk Lavee 210, for portugisisk 230. Beholdning af newfoundlandsk Klipfisk 1353 Tons, af alle Klipfiskesorter 669. Markedet svagt. Kurs for Lst. 110.00 Esc. pr. 1. Pd.

5.—4.—33.

Genoa: Priser uforandret. Ingen Tilsørsel. Aftagende Forbrug.

Sult.

En ung dansk Sømand fortæller — paa én Gang tragisk og grotesk — om af sine Oplevelser som Arbejdslos i New-York.

Harleys Forhryringskontor ligger paa tredje Sal i en gammel Bygning nede i South Street. Nede paa Gaden larmer Trafiken. Dampspils Hvæsen og Sireners Brøl fra Skibene ude i Dokkerne blander sig kraftigt op i Larmen.

Vi sidder og venter, Kalle og jeg venter paa det Job, som Harley engang har lovet os. Kalle er min Kammerat, han sidder ved Siden af mig paa én af Bænkene i Forhryringskontorets Opholdsrum. En af hans lyse Lokker er falden ned over Panden, og han ser træet ud. Ved Siden af ham sidder en Portorico-Neger og griner for sig selv, hans Tænder lyser.

Saa ringer Telefonen inde i Harleys Aflukke af et Kontor, hvor man altid kan finde ham siddende med Benene oppe paa Skrivebordet og med aftalte Sekunders Mellemrum spyttende over i en Krog. Et Job? Jeg farer op. Sammen med andre maser jeg ned Kontoret, selvfølgelig bliver der ikke noget, alligevel maa jeg mase paa. Kalle bliver siddende: han er nok ligeglad, det skulde jeg ogsaa være, men kan ikke, vi sultar.

Der er ligefrem Trængsel om at komme først. Hvad nu? Røde og gule Girkler danser ind i hinanden oppe under Loftet. Mændene forer og omkring mig bliver til taagengigle Skikkelser. Saa stirrer jeg i Gulvet for at søge Hjælp. Det gør ondt værre. Gulvbræderne er kommen i Drift. De skubber sig frem og til Siden for hinanden — en Tommerflaade i Drift. — Det er Sult. Jeg griber for mig, men falder. Een slæber mig bort, det er Kalle.

Han har stablet mig op paa Bænken med Ryggen støttet mod Væggen. Ansigter griner fjoget. »Den er vellykket, er der flere, der siger. En gammel Mand i en fedtet Faareskindspels ser undersøgende paa mig og giver mig en Drink. Det brænder som Ild, men Taagen forsvinder.

Saa gaar vi, Kalle og jeg, ned paa Gaden, ind i Sneen, ud i Kulden. Det er paa tredje Døgn, ingen Mad, ingen Logi, ikke en Chance, Kalle siger det er Helvede.

Vi staar som to stive Træbukke paa et Gadehjørne nede ved South Ferry, og tigger. Ingen Ting lykkes, ikke en skallet Cent faar vi, men vi vil ikke give op.

Menneskene paa Gaden, Automobilerne, de elektriske Tog, Sneen, og den blændende Belysning er bleven til et. En stor sydende og hvæsende Klump, der underligt sænker og hæver sig, det ser ud til, at den vil gaa til Vejrs, eller springes.

(Fortsættes paa 4. Side.)